

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **ROBSTAV k.s.**, se sídlem Mezi vodami 205/29, Modřany, Praha 4, zastoupen Mgr. Filipem Toulem, advokátem se sídlem Otakarova 1427/41, České Budějovice, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Ředitelství silnic a dálnic ČR**, se sídlem Na Pankráci 546/56, Nusle, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 30. září 2019, č. j. ÚOHS-R0132/2019/VZ-26460/2019/322/DJa, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 12. 2020, č. j. 31 Af 88/2019-55,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce a osoba zúčastněná na řízení **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Žalobce podal dne 25. 6. 2018 návrh na zahájení správního řízení o přezkoumání úkonů zadavatele (osoby zúčastněné na řízení) učiněných při zadávání veřejné zakázky „I/6 Bočov – směr Praha“ v otevřeném řízení. Usnesením ze dne 12. 7. 2019, č. j. ÚOHS-S0256/2018/VZ-18994/2019/523/GHo, žalovaný v souladu s § 257 písm. h) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, řízení zastavil, neboť návrhu žalobce na zahájení správního řízení nepředcházely včas podané námítky. Posledním dnem lhůty pro podání námitek byl totiž den 28. 5. 2018, avšak žalobce své námítky doručil zadavateli až dne 4. 6. 2018.

[2] Předseda žalovaného v záhlaví specifikovaným rozhodnutím zamítl rozklad žalobce a usnesení žalovaného potvrdil.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí předsedy žalovaného žalobu, ve které tvrdil, že své námitky proti vyloučení ze zadávacího řízení doručil zadavateli včas. Krajský soud žalobu neshledal důvodnou a zamítl ji.

[4] Krajský soud shrnul obsah správního spisu, ze kterého vyplynulo, že zadavatel dne 9. 5. 2018 odeslal žalobci prostřednictvím provozovatele poštovních služeb rozhodnutí o vyloučení ze zadávacího řízení zn. 1018/18-34000/Bu. Z doručky České pošty vyplývá, že zásilka obsahující toto rozhodnutí byla uložena na poště dne 11. 5. 2018. Téhož dne bylo uložení zásilky na poště oznámeno žalobci (č. l. 28 správního spisu), který si ji převzal dne 21. 5. 2018. Krajský soud vysvětlil, že rozhodnutí zadavatele, kterým vyloučil žalobce z veřejné zakázky dle § 48 zákona o zadávání veřejných zakázek, představuje soukromoprávní kontrakční proces, byť s ohledem na judikaturu správních soudů proces vysoce formalizovaný. Bylo proto namístě uplatnit pravidla pro doručování vyplývající ze zákona 89/2012 Sb., občanského zákoníku, neboť se jednalo o doručování prostřednictvím České pošty, a nikoliv datovou schránkou, jež je samostatně upraveno v zákoně o zadávání veřejných zakázek. Podle § 570 odst. 1 občanského zákoníku platí, že „[p]rávní jednání působí vůči nepřítomné osobě od okamžiku, kdy jí projev vůle dojde; zmaří-li vědomě druhá strana dojití, platí, že řádně došlo.“ Z rozhodovací praxe krajského soudu i Nejvyššího správního soudu přitom vyplývá, že k doručení podání mezi stranami v soukromoprávním styku dojde tehdy, doručí-li odesílatel zásilku do sféry dispozice adresáta, aniž by se s ní musel adresát seznámit, natož doručení potvrzovat. Výklad § 570 odst. 1 občanského zákoníku týkající se okamžiku „dojití“ je přitom konstantní i z pohledu judikatury civilních soudů, která vyžaduje pouze „dojití“ do sféry dispozice adresáta, tedy do stavu, kdy adresát nabyl objektivní možnost se seznámit se zásilkou.

[5] Soud tedy uzavřel, že oznámení o vyloučení ze zadávacího řízení bylo doručeno na adresu provozovny žalobce dne 11. 5. 2018. Již od tohoto dne začala běžet lhůta 15 dní pro uplatnění námitek. Námitky uplatněné dne 4. 6. 2018 jsou tak opožděné, a žalovaný proto správně řízení zastavil.

[6] Krajský soud rovněž konstatoval, že rozhodnutí o vyloučení žalobce bylo doručováno řádně na adresu provozovny (a nikoliv na adresu sídla, jak se domáhal žalobce), neboť žalobce si tuto adresu sám zvolil jako kontaktní a zaslací adresu.

II. Důvody kasační stížnosti žalobce

[7] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Nezákonnost napadeného rozsudku spatřuje v nesprávném posouzení právní otázky týkající se okamžiku doručení oznámení o vyloučení ze zadávacího řízení. Nesouhlasil se závěrem soudu, že se zásilka dostala do sféry stěžovatele dne 11. 5. 2018 a tímto dnem byla doručena. Pokud by byl stěžovatel na doručovací adrese přítomen, zásilku by převzal. Názor krajského soudu by vedl k tomu, že by nebylo vůbec potřeba posílat zásilky doporučeně/do vlastních rukou, neboť by v každém případě stačilo k doručení jejich vhození do schránky adresáta, a nemusely by se tak ukládat po úložní dobu na poště. Pouze by se na dodejku poznamenalo, kdy se odehrál neúspěšný pokus o doručení a kdy byla zásilka vhozena do poštovní schránky adresáta. Stejně platí v případě datových schránek; vždy záleží na adresátovi, kdy datovou schránku otevře a dojde k doručení dodaných zpráv. Pokud by tedy byl správný názor soudu, byly by dokumenty do datové schránky doručovány dnem jejich dodání, neboť v tu chvíli se dostaly do dispozice adresáta. Závěry krajského soudu tak nemohou z logiky věci obstát, neboť by zjevně panoval chaos v tom, kdy považovat zásilku za doručenu. Zadavateli

nic nebránilo zaslat oznámení datovou zprávou; okamžikem jejího doručení by pak byl den dodání do datové schránky stěžovatele.

[9] Nepřezkoumatelnost rozsudku spočívá dle stěžovatele v tom, že soud obsáhle citoval judikaturu, která však na posuzovanou věc vůbec nedopadá. Soudem odkazovaný rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 3. 2005, sp. zn. 26 Cdo 864/2004, není na věc použitelný, neboť stěžovatel si vyzvedl zásilku v úložní době, a tudíž dle uvedeného judikátu včas. Krajský soud tak v rozporu s uvedeným judikátem dospěl k opačnému závěru, tedy že oznámení o vyloučení ze zadávacího řízení bylo doručeno již 11. 5. 2018; to způsobuje vnitřní rozpornost napadeného rozsudku. Soud dále sice dospěl k tomu, že se jednalo o soukromoprávní vztah, zároveň se však dle stěžovatele týká soudem zmiňovaného veřejnoprávního elementu, kdy zadavatel musí postupovat striktně dle zákona o zadávání veřejných zakázek a v případě vyloučení uchazeče musí dodržet všechny stanovené podmínky (vydání rozhodnutí o vyloučení, jeho doručení apod.) a také lhůty.

III. Vyjádření žalovaného

[10] Žalovaný ve svém vyjádření vyslovil nesouhlas s kasační stížností a navrhl její zamítnutí.

[11] K argumentaci stěžovatele ohledně okamžiku doručení zdůraznil, že v souladu s judikaturou je vztah dodavatele a zadavatele v zadávacím řízení obecně chápán jako vztah soukromoprávního charakteru. Soud správně uvedl, že konkrétně úkon zadavatele spočívající v bezodkladném oznámení o vyloučení stěžovatele dle § 48 zákona o zadávání veřejných zakázek je třeba považovat za soukromoprávní kontraktaci dvou subjektů; zadavatel v této souvislosti nevystupuje v pozici orgánu veřejné moci. Zadavatel odeslal oznámení o vyloučení stěžovateli prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, a proto bylo namíste vycházet z § 570 občanského zákoníku. Žalovaný nesouhlasí s názorem stěžovatele, že by závěry krajského soudu způsobily chaos v tom, kdy považovat zásilku za doručenu. Jak v případě fyzického doručování, tak i v případě elektronického doručování datovou schránkou (viz § 211 odst. 6 zákona o zadávání veřejných zakázek) se za okamžik doručení písemnosti považuje moment, kdy dojde písemnost do sféry dispozice adresáta, tj. kdy adresát má objektivní možnost se s písemností seznámit, aniž by se s ní však musel nutně skutečně seznamovat. Žalovaný je tak shodně s krajským soudem přesvědčen, že rozhodnutí o vyloučení bylo stěžovateli doručeno dnem oznámení o uložení zásilky k vyzvednutí u provozovatele poštovních služeb, tj. dne 11. 5. 2018.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[13] Kasační stížnost není důvodná.

[14] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku, ke které je povinen případně přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že krajský soud se dostatečně zabýval uplatněnými žalobními námitkami a srozumitelně odůvodnil, proč je nepovažoval za důvodné. Rozsudek tak naplňuje kritéria přezkoumatelnosti, jak je stanovuje ustálená judikatura (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, č. 787/2006 Sb. NSS, či ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52). K jednotlivým stěžovatелеm namítaným důvodům nepřezkoumatelnosti spočívajícím v nesrozumitelnosti či vnitřní

rozpornosti rozsudku se Nejvyšší správní soud vyjádří níže v souvislosti s věcným vypořádáním kasační stížnosti.

[15] Dále se soud věnoval námitce nezákonnosti rozsudku spočívající v tom, že krajský soud (a před ním rovněž žalovaný) dle stěžovatele nesprávně určil okamžik doručení rozhodnutí a oznámení zadavatele (osoby zúčastněné na řízení) ze dne 9. 5. 2018 o vyloučení stěžovatele ze zadávacího řízení.

[16] Jak již krajský soud zrekapituloval ve svém rozsudku, ze správního spisu je zřejmé, že zadavatel sdělil stěžovateli vyloučení ze zadávacího řízení prostřednictvím České pošty, která zanechala stěžovateli ve schránce oznámení o uložení zásilky na poště dne 11. 5. 2018. Stěžovatel však zpochybňuje, že by se jednalo o datum „doručení“ zásilky, od něhož se měla počítat patnáctidenní lhůta pro podání námitek dle § 242 odst. 2 zákona o zadávání veřejných zakázek.

[17] Zákon o zadávání veřejných zakázek upravuje komunikaci mezi zadavatelem a dodavatelem ve svém § 211. Toto ustanovení v odst. 3 uvádí, že jejich písemná komunikace musí probíhat, s výjimkou zde specifikovaných případů, elektronicky. Je však třeba vzít v úvahu, že toto ustanovení nabylo účinnosti [ve vztahu ke všem zadavatelům mimo zadavatele uvedené v § 4 odst. 1 písm. a), České národní banky a centrálních zadavatelů] dne 18. 10. 2018, tedy až poté, co zadavatel zaslal stěžovateli oznámení o vyloučení ze zadávacího řízení, a na posuzovanou věc tak ještě nebylo použitelné. Předchozí právní úprava (zákon č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, § 148 odst. 2) přitom způsob písemné komunikace mezi zadavatelem a dodavatelem takto nespécifikovala, a bylo tedy v zásadě na nich, jakou formu písemné komunikace zvolí.

[18] Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že vztah mezi zadavatelem a stěžovatelem, jako uchazečem o veřejnou zakázku, představuje soukromoprávní vztah a rovněž rozhodnutí zadavatele o vyloučení uchazeče ze zadávacího řízení je třeba v zásadě chápat jako soukromoprávní kontraktační proces, byť jde o proces vysoce formalizovaný (zadavatel musí dodržovat postup stanovený zákonem o zadávání veřejných zakázek).

[19] Tento závěr jednoznačně vyplývá z judikatury uvedené v napadeném rozsudku. Krajský soud odkázal na rozsudek ze dne 29. 3. 2016, č. j. 5 As 74/2015-56, v němž Nejvyšší správní soud shrnul, že *„[z]adávání veřejných zakázek není výkonem veřejné moci. Jedná se o civilní kontraktační proces, který je, s ohledem na nakládání s veřejnými prostředky, modifikován předpisy závaznými pro veřejné zadavatele a další subjekty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 4 As 249/2014 - 43). Vztah mezi zadavatelem a uchazeči o veřejnou zakázku nespádá do okruhu těch vztahů, v nichž jeden ze subjektů práva vystupuje jako silnější vůči druhému; v zadávacím řízení se autoritativně nezakládají, nemění, neruší ani závazně neurčují uchazeči žádná subjektivní oprávnění ani povinnosti v materiálním slova smyslu. Úkony zadavatele tak nejsou autoritativními akty veřejné moci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2013, č. j. 9 Afs 5/2013 - 32).“*

[20] Krajský soud rovněž citoval rozsudek ze dne 20. 5. 2014, č. j. 2 Afs 23/2013-39, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl, že *„vztah mezi dodavatelem a zadavatelem má soukromoprávní charakter, byť s výhradou, že určité povinnosti zadavatele vyplývají z práva veřejného a jejich (ne)splnění se promítá do veřejných subjektivních práv uchazečů.“* Zároveň zde konstatoval, že rozhodnutí zadavatele o vyloučení uchazeče ze zadávacího řízení nepochybně představuje úkon, který svými účinky překračuje hranice práva soukromého a vstupuje do práva veřejného. Současně však vysvětlil, že Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (žalovaný) je v řízení o přezkoumávání úkonů zadavatele (dle § 113 a násl. již neúčinného zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách; pozn. NSS: obecné závěry jsou však použitelné i na řízení dle zákona o zadávání veřejných zakázek) povinen zkoumat, do jaké míry vyhověl úkon zadavatele požadavkům zákona. Rovněž zdůraznil, že *„[h]ranice mezi rovinami práva veřejného a soukromého je mnohdy nezřetelná, a proto nejednou dochází*

ke jejich vzájemnému prolínání. K jistotě v tomto rozhraní nepřispívá, že ani v ryze veřejnoprávním rámci přezkumu není vyloučeno, aby se orgán dohledu [...] zabýval rovněž otázkami typicky soukromoprávními, jako je například určitost, potažmo platnost právních úkonů [...]. Stejně tak je nutno v nyní posuzované věci jako typicky soukromoprávní otázku vnímat otázku doručení oznámení o vyloučení uchazeče ze zadávacího řízení, neboť jde o komunikaci mezi zadavatelem a uchazečem o veřejnou zakázku, a to formou, kterou zákon o zadávání veřejných zakázek nijak neupravuje (tj. prostřednictvím doručovatele poštovních služeb). Závěr krajského soudu, podle něhož je při posuzování okamžiku doručení oznámení potřeba vycházet ze soukromoprávního předpisu (občanského zákoníku), nelze považovat za jakkoliv rozporný s jím citovanou judikaturou, naopak z ní vyplývá. Napadený rozsudek proto v tomto ohledu není nepřezkoumatelný, jak stěžovatel namítal.

[21] Krajský soud tak správně vyšel z § 570 odst. 1 občanského zákoníku, podle něhož právní jednání působí vůči nepřítomné osobě od okamžiku, kdy jí projev vůle dojde. Dospěl přitom k závěru, že za okamžik doručení oznámení o vyloučení stěžovatele ze zadávacího řízení je nutno ve smyslu tohoto ustanovení považovat okamžik, kdy stěžovatel nabyl objektivní možnost se s obsahem této zásilky seznámit. Tuto možnost nabyl již dne 11. 5. 2018, kdy mu bylo doručeno oznámení o uložení zásilky na poště, a stěžovatel si ji tak mohl od tohoto dne vyzvednout a seznámit se s ní. Tento svůj závěr krajský soud zcela správně opřel o judikaturu Nejvyššího soudu, která jej jednoznačně podporuje.

[22] Stěžovateli nelze přisvědčit, že by krajský soud vyvodil nesprávné závěry z rozsudku sp. zn. 26 Cdo 864/2004, v němž Nejvyšší soud uvedl: „*Účinnost adresných jednostranných hmotněprávních úkonů v režimu občanského zákoníku předpokládá, že projev vůle dojde, resp. je doručen adresátovi, tj. že se dostane do sféry jeho dispozice (§ 45 odst.1 obč. zák.). Slovní spojení „dostane do sféry jeho dispozice“ nelze vykládat ve smyslu procesněprávních předpisů. Je jím třeba rozumět konkrétní možnost nepřítomné osoby seznámit se s jí adresovaným právním úkonem. Právní teorie i soudní praxe takovou možnost chápe nejen samotné převzetí písemného hmotněprávního úkonu adresátem, ale i ty případy, jestliže doručením dopisu či telegramu, obsahujícího projev vůle, do bytu adresáta či do jeho poštovní schránky popřípadě i vhozením oznámení do poštovní schránky o uložení takové zásilky, nabyl adresát hmotněprávního úkonu objektivní příležitost seznámit se s obsahem zásilky. Přitom není nezbytné, aby se adresát skutečně seznámil s obsahem hmotněprávního úkonu, dostačuje, že měl objektivně příležitost tak učinit.*“ Tento rozsudek se sice týká již neúčinného občanského zákoníku (zákona č. 40/1964 Sb.), nicméně jeho § 45 odst. 1 obsahoval v podstatě stejné pravidlo jako současný občanský zákoník v § 570 odst. 1. Závěry citovaného rozsudku přitom jednoznačně svědčí ve prospěch názoru krajského soudu, že k doručení oznámení o vyloučení stěžovatele ze zadávacího řízení došlo dnem oznámení o uložení zásilky na poště, kdy stěžovatel nabyl objektivní příležitost se s obsahem zásilky seznámit. Pro posouzení okamžiku doručení přitom nebylo nijak rozhodné, že si stěžovatel (na rozdíl od nájemce v odkazovaném rozsudku NS) vyzvedl zásilku v úložní době.

[23] Nejvyšší správní soud je tedy přesvědčen, že žalovaný i krajský soud posoudili okamžik doručení oznámení o vyloučení stěžovatele ze zadávacího řízení správně, v souladu se soukromoprávními předpisy i způsobem, jak je vykládá judikatura správních i civilních soudů. Není pravdou, že tento výklad ve svém důsledku může vést k tomu, že by nebylo vůbec třeba posílat zásilky doporučeně, resp. do vlastních rukou. Smyslem těchto způsobů doručování je zajistit, aby pošta potvrdila převzetí zásilky příjemcem, resp. aby dodala zásilku konkrétnímu adresátovi. Tento účel přitom zcela jistě není jakkoliv narušen tím, jak se v případě soukromoprávní kontraktace vykládá okamžik doručení zásilky.

[24] Pokud stěžovatel odkázal na způsob doručování v případě datových zpráv, kasační soud mu nepřisvědčuje v tom, že by v posuzované situaci (zaslání oznámení o vyloučení ze zadávacího řízení) byl okamžik doručení závislý na tom, kdy adresát datovou schránku otevře. Podle § 211 odst. 6 zákona o zadávání veřejných zakázek (upravující komunikaci mezi zadavatelem

a uchazečem) platí, že „[p]ři komunikaci uskutečňované prostřednictvím datové schránky je dokument doručen dodáním do datové schránky adresáta“. Okamžik doručení dokumentu se tedy – stejně jako v případě doručení zásilky poštou – odvíjí od toho, kdy se dostal do dispozice adresáta (tj. kdy byl dodán do jeho datové schránky), a nikoliv od toho, kdy adresát datovou schránku otevřel. Stejně byl vykládán okamžik doručení písemnosti do datové schránky i před účinností zákona o zadávání veřejných zakázek (viz rozsudek KS v Brně ze dne 3. 1. 2013, č. j. 62 Af 64/2011-41). Nejvyšší správní soud tak nemůže přisvědčit stěžovateli, že by existoval chaos v tom, kdy je třeba považovat zásilku (ať již zasílanou poštou či datovou schránkou) za doručenu. Naopak v této otázce existují jednoznačná zákonná a judikатурní pravidla.

[25] Nakonec kasační soud poznamenává, že zadavatel sice teoreticky mohl stěžovateli zaslat oznámení datovou zprávou, ovšem s ohledem na to, že v předmětné době ještě nebyl účinný § 211 odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek (který stanovuje povinnost vést písemnou komunikaci mezi zadavatelem a uchazečem elektronicky), bylo na zadavateli, resp. na domluvě mezi zadavatelem a uchazečem, jaký způsob písemné komunikace zvolí. Jak uvedl krajský soud v napadeném rozsudku (a stěžovatel tuto skutečnost v kasační stížnosti nijak nezpochybil), stěžovatel si sám zvolil jako kontaktní a zaslací adresu 28. října 68B, Plzeň. Zadavatel tedy logicky doručoval stěžovateli písemnosti poštou na tuto doručovací adresu (a nikoliv do datové schránky).

[26] Nejvyšší správní soud se tedy ztotožňuje s krajským soudem, že oznámení o vyloučení stěžovatele ze zadávacího řízení bylo stěžovateli doručeno dne 11. 5. 2018, kdy bylo stěžovateli oznámeno uložení zásilky na poště. Patnáctidenní lhůta pro podání námitek tak uplynula dne 28. 5. 2018. Stěžovatel doručil zadavateli námítky proti vyloučení ze zadávacího řízení až dne 4. 6. 2018, a tudíž opožděně. Žalovaný proto postupoval v souladu se zákonem, pokud správní řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zastavil [§ 257 písm. h) zákona o zadávání veřejných zakázek].

V. Závěr a náklady řízení

[27] Vzhledem k výše uvedenému soud uzavřel, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[28] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá tak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, popř. jí soud může na návrh z důvodů zvláštního zřetele přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoba zúčastněná na řízení neplnila žádné povinnosti, které by jí soud uložil, ani nenavrhl, aby jí bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných. Právo na náhradu nákladů řízení tedy nemá.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. března 2021

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu